

Hvis ministeren føler sig truffen, så kan jeg ikke gøre noget ved det. Det ved jeg ikke om ministeren har grundlag for, det må hun såmænd selv afgøre. Men jeg synes, det er vigtigt, at Danmark melder sig ind i klubben af lande, som vil diskutere det her, som vil stille forslag, i stedet for at være i den klub af lande, der afviser, at problemerne eksisterer, for det gør de vitterlig.

Sonja Mikkelsen (S):

Problemet med det her forslag, må jeg sige til hr. Jes Lunde, er jo, at der står i forslaget, at man vil pålægge regeringen at fremsætte forslag. Havde der blot stået i beslutningsforslaget, at regeringen skulle tage initiativ til drøftelser, så havde det været en anden sag.

Med forslaget ønsker SF at pålægge regeringen at fremsætte forslag i internationale sammenhænge, der kan begrænse valutaspekulation. I bemærkningerne er der anvist et forslag, nemlig valutahandelsafgift. Men det er et væsentligt problem, som SF ønsker at dæmme op for med sit forslag, nemlig valutahandelen, der ikke er begrundet i handel med varer og tjenesteydelser. Men den anviste metode er ikke anvendelig i praksis. Den er fin i teorien.

Som økonomiministeren har understreget, vil en valutahandelsafgift alene kunne håndhæves, såfremt den indføres i alle lande verden over. Men det er urealistisk.

De internationale erfaringer med at samarbejde om at harmonere økonomiske instrumenter er langt fra gode. Alene at blive enig om at give oplysninger landene imellem om borgernes formue og renteindtægter i udlandet, så de kan komme til beskatning, er eksempelvis fortsat umuligt. En valutahandelsafgift, der virker i praksis, er lige så urealistisk som et krav om, at valutahandlere skal vælges demokratisk, så de ikke er monetarister hele bundtet.

Desværre har SF ikke andre forslag selv. Men jeg kan forstå, at SF har stor tillid til idérigdommen i regeringen. Denne tillid deler vi naturligvis i Socialdemokratiet, men det spørgsmål, vi her har at gøre med, er utrolig vanskeligt at finde en løsning på.

Spørgsmålet om valutahandelens omfang og virkninger bør naturligvis drøftes i de internationale forsamlinger. Det var således et væsentligt spørgsmål – som det allerede har været nævnt – på det sociale topmøde, og de drøftelser bør naturligvis følges op af den danske regering, men ligefrem at pålægge regeringen at lægge forslag frem i en situation, hvor ingen kan pege på reelle løsninger, er ikke rimeligt.

Økonomiministeren var inde på, at en øget gennemsigtighed og et styrket tilsyn med den finansielle sektor kan give større demokratisk kontrol med de finansielle markeder. Det kan være midler til at fjerne grundlaget for spekulation.

Økonomiministeren nævnte også andre ideer, som kan modvirke, at der er grundlag for spekulation.

De enkelte lande eller grupper af lande kan også forsøge at værgе sig mod spekulation ved at føre en stabil økonomisk politik. Det er det, den danske regering har valgt at gøre. At det ikke er et sikkert værn, er alle klar over, men det reducerer sandsynligheden for, at spekulanterne kaster sig over den danske krone med de skadevirkninger, det har for vort renteniveau og dermed for erhvervslivet.

Hvis SF kan komme med nye forslag, der kan få virkning i praksis ved at stoppe den spekulative valutahandel, vil vi i Socialdemokratiet være åbne, men indtil nu har vi ikke kunnet finde et columbusæg, desværre, og derfor må Socialdemokratiet afvise dette forslag. Men vi vil gerne være med til at være kreative og forsøge at udvikle virkemidler.

Socialdemokratiet finder også, at valutaspekulationen er et internationalt problem, som kan ramme de enkelte lande vilkårligt og hårdt, og som der bør bruges kræfter på internationalt at inddæmme.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg var sådan set lidt irriteret, da jeg bad om ordet for at svare fru Sonja Mikkelsen, for fru Sonja Mikkelsen startede med at sige, at problemet var, at beslutningsforslaget pålagde regeringen at fremsætte forslag, og så kom jeg til at tænke på, at da vi havde debatten i januar, blev en dagsorden fra SF og Enhedslisten afvist, hvor der netop stod, at vi opfordrede regeringen til at undersøge muligheder og overveje forslaget. Det blev altså også afvist.

Men så fortrød jeg min irritation undervejs, for jeg hørte til sidst en åbning i retning af at ville tage en seriøs drøftelse måske på et andet grundlag.

Og derfor vil jeg sådan set stille det spørgsmål, om vi – om ikke andet – kunne nå frem til, at de fleste mulige partier kunne blive enige om, at vi måske i en forespørgselsdebat eller på anden måde kan få en reel diskussion her i Tinget af forskellige muligheder for at gøre noget.